

VIJEĆE EUROPE

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

KONAČNA ODLUKA

O DOPUŠTENOSTI

zahtjeva broj 73564/01

Stjepan Muženjak

protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 10. travnja 2003. u vijeću sastavljenom od

g. C. L. ROZAKIS, *predsjednik*,
g. G. BONELLO,
g. P. LORENZEN,
gđa N. VAJIĆ,
gđa S. BOTOCHAROVA,
g. V. ZAGREBELSKY,
gđa. E. STEINER, *suci*,
i gđa. S. NIELSEN, *Zamjenik tajnik Odjela*

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 17. kolovoza 2001.
uzimajući u obzir očitovanje koje je podnijela tužena država i odgovor na očitovanje koje je podnio podnositelj zahtjeva,
nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Podnositelj zahtjeva g. Stjepan Muženjak, hrvatski je državljanin rođen 1942., a živi u Suhopolju, u Hrvatskoj. U ovom predmetu zastupa ga g. Boris Kozjak, odvjetnik iz Virovitice (Hrvatska). Tuženu državu zastupa njena zastupnica gđa Lidija Lukina-Karajković.

A. Okolnosti predmeta

Činjenično se stanje predmeta, prema navodima stranaka, može sažeti kako slijedi.

Dana 1. srpnja 1993. podnositelj zahtjeva uložio je tužbu protiv osiguravajućeg društva C. kojom potražuje naknadu štete za ozljede dobivene u saobraćajnoj nesreći. U svom tužbenom zahtjevu potražuje naknadu materjalne i nematerjalne štete koja bi bila isplaćivana u mjesečnim obrocima.

Prije razdoblja koje treba uzeti u obzir, sud prvog stupnja održao je nekoliko ročišta, odredio medicinsko vještačenje te 22. veljače 1994. donio djelomičnu presudu kojom usvaja većinu zahtjeva za naknadu nematerjalne štete podnositelju zahtjeva.

Županijski sud u Bjelovaru, nakon ispitivanja odluke suda prvog stupnja, dana 5. svibnja 1994. djelomično je usvojio žalbu podnositelja zahtjeva.

Protiv odluke Županijskog suda u Bjelovaru podnositelj zahtjeva uložio je reviziju, temeljem koje je Vrhovni sud Republike Hrvatske dana 21. studenog 1996. donio odluku kojom povećava naknadu za nematerjalnu štetu.

Općinski sud u Virovitici dana 21. travnja 1998.g. održao je ročište nastavljajući postupak u odnosu na zahtjev za isplatom naknade štete u mjesečnim obrocima. Podnositelj zahtjeva je tom prilikom precizirao svoj tužbeni zahtjev potražujući mjesečni iznos od 450,00 kn i to za razdoblje od 10. kolovoza 1992. do 30. rujna 1993., mjesečni iznos od 600,00 kn za razdoblje od 1. listopada 1993. do 31. prosinca 1994. mjesečni iznos 800,00 kn za razdoblje od 1. siječnja 1995. do 31. prosinca 1995. mjesečni iznos od 900,00 kn za razdoblje od 1. siječnja 1996. do 28. veljače 1997. te mjesečni iznos od 825,00 kn za razdoblje od 1. ožujka 1997. pa nadalje.

Na ročištu održanom 11. studenog 1998. Sud je saslušao podnositelja zahtjeva kako bi utvrdio njegove prihode za relevantno razdoblje, uključujući naknadu za bolovanje, socijalnu naknadu za vrijeme nezaposlenosti te primanja za vrijeme rada na određeno vrijeme. Sud je zatražio dokumentaciju o primanjima podnositelja zahtjeva za siječanj i ožujak 1997. i to od jednog od bivših poslodavaca podnositelja zahtjeva te od Hrvatskog zavoda za mirovinsko i invalidsko osiguranje.

Na ročištu održanom 21. travnja 1999. sud je utvrdio da u spis nije dostavljena tražena dokumentacija.

Navedenu dokumentaciju naknadno je 30. travnja 1999. dostavio odvjetnik podnositelja zahtjeva.

Dana 26. svibnja 1999. predmet je dan u rad drugom sucu, budući da je prethodni sudac privremeno upućen na drugi sud.

Na ročištu održanom 15. lipnja 1999., sud je ponovo saslušao podnositelja zahtjeva te djelomično usvojio zahtjev za mjesečnom isplatom naknade štete.

Tuženik je protiv navedene odluke uložio žalbu, koju je Županijski sud u Bjelovaru dana 30. rujna 1999. usvojio, ukinuo presudu prvog stupnja i vratio predmet na ponovno suđenje. Županijski sud u svojoj odluci uputio je Općinski sud u Virovitici da utvrdi točan iznos mjesečnih splata, obzirom da nije jasno koje naknade je podnositelj zahtjeva primio od različitih izvora u relevantnom periodu.

Na ročištu, održanom 7. prosinca 1999., Općinski sud u Virovitici zatražio je od Hrvatskog zavoda za zapošljavanje dokumentaciju iz kojih su vidljivi prihodi koje je podnositelj zahtjeva primao u različitim razdobljima.

Predmet je ponovo vraćen u rad sucu koji je na njemu radio na početku, a koji se vratio na Općinski sud u Virovitici.

Neutvrđenog datuma, Hrvatski zavod za zapošljavanje dostavio je sudu traženu dokumentaciju.

Dana 2. ožujka 2000, sud je zatražio od Zavoda za mirovinsko osiguranje relevantnu dokumentaciju koja se odnosi na invalidsku penziju podnositelja zahtjeva, dok je od Županijskog ureda za statistiku zatražio podatke o prosječnoj plaći u Hrvatskoj.

Navedena dokumentacija dostavljena je sudu 8. odnosno 13. ožujka 2000.

Dana 19. travnja 2000. podnositelj zahtjeva je ponovo precizirao svoj tužbeni zahtjev.

Na ročištu održanom 23. svibnja 2000. sud je zaključio glavnu raspravu.

Međutim, 21. lipnja 2000. sud je donio rješenje o preotvaranju rasprave i odredio vještačenje kako bi se utvrdio prihod kojeg bi podnositelj zahtjeva mogao ostvariti kao sezonski radnik za relevantno razdoblje.

Na slijedećem ročištu održanom 7. rujna 2000. sud je naložio podnositelju zahtjeva da unaprijed plati troškove vještačenja.

Podnositelj zahtjeva platio je navedene troškove vještačenja 21. rujna 2000.

Dana 10. listopada 2000. sud je odredio vještaka.

Dana 3. studenog 2000. vještak je dostavio svoj vještački nalaz i mišljenje.

U siječnju 2001. predmet je ponovo dostavljen u rad drugom sucu, obzirom da je dotadašnji sudac ponovo postavljen u drugi sud.

Odvjetnik podnositelja zahtjeva dana 2. veljače 2001. zatražio je od suda da ubrza postupak.

Na ročištu održanom 29. ožujka 2001. sud je saslušao vještaka i pozvao tvrtku Poljoprivreda Suhopolje da izvjesti sud je li ista zapošljavala nekvalificirane radnike te podatak o isplati njihovih plaća.

Dana 11. travnja i 2. svibnja 2001. relevantna dokumentacija je dostavljena sudu.

Sud je potom tražio od Zavoda za mirovinsko osiguranje dokumentaciju o svim isplatama koje je taj zavod izvršio prema podnositelju zahtjeva.

Dana 11. lipnja 2001. navedena dokumentacija je dostavljena sudu.

Na ročištu održanom 11. rujna 2001., sud je ponovo saslušao podnositelja zahtjeva te zaključio glavnu raspravu.

Sud je donio presudu 2. listopada 2001. kojom djelomično usvaja tužbeni zahtjev podnositelja zahtjeva.

Tuženik se ponovo žalio na odluku suda prvog stupnja.

Dana 1. veljače 2002. Županijski sud u Bjelovaru potvrdio je presudu Općinskog suda, čime je postupak okončan.

PRIGOVOR

Podnositelj zahtjeva prigovara duljini građanskog postupka na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije.

PRAVO

Podnositelj zahtjeva prigovara da duljina postupka nije u skladu sa načelom «razumnog roka» predviđenog čl. 6 st.1 Konvencije, koji glasi kako slijedi:

«Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi... svatko ima pravo da ...sud pravično...ispita njegov slučaj...»

Vlada prigovara toj tvrdnji.

S obzirom na složenost predmeta, Vlada izlaže da su sudovi morali odlučiti o tužbi podnositelja zahtjeva izgubljene zarade. U tom smislu Vlada tvrdi da je slučaj vrlo složen budući da je trebalo utvrditi primanja sezonskog radnika kao i sve prihode koje je dotični primio od različitih izvora. Nadalje, budući da je utvrđeno da bi podnositelj zahtjeva da nije

bio povrijeđen, dobio stalno zaposlenje kod tvrtke Poljoprivreda Suhopolje, sud je trebao utvrditi kolika bi bila njegova primanja u tom slučaju.

S obzirom na ponašanje podnositelja zahtjeva, Vlada tvrdi da isti nije dostavio relevantnu dokumentaciju koju je sud tražio pa ju je sud morao tražiti od nadležnih tijela.

Osim toga, podnositelj zahtjeva mjenjao je svoj tužbeni zahtjev nekoliko puta.

U odnosu na ponašanje domaćih vlasti, Vlada tvrdi da su sudovi u građanskim slučajevima vezani zahtjevima stranaka. Naglašava da, prije vremena kojeg treba uzeti u obzir, o predmetu se odlučivalo na tri instance i da je donesena djelomična presuda. U odnosu na razdoblje nakon 5. studenog 1997., Vlada ističe da su domaći sudovi odlučivali o navedenom predmetu na dvije instance i to u razdoblju od 5 godina.

Podnositelj zahtjeva prigovara da je duljina trajanja postupka prekomjerna i potpuno se može pripisati domaćim vlastima.

Sud smatra, u svjetlu podnesaka stranaka, da zahtjev postavlja ozbiljna činjenična i pravna pitanja na temelju Konvencije, čije bi utvrđivanje trebalo ovisiti o ispitivanju merituma. Prema tome, Sud zaključuje da ovaj prigovor nije očigledno neosnovan u smislu članka 35 § 3 Konvencije. Nisu ustanovljene druge osnove za proglašenje prigovora nedopuštenim.

Iz ovih razloga, Sud jednoglasno

Proglašava dopuštenim, bez utjecaja na odluku o meritumu.

Soren Nielsen

Christos ROZAKIS

Tajnik

Predsjednik